

Nej, Verden vil aldrig blive vunden for Kristus som Verden, men en her og nogle der. Maa- ske kan der blive lavet en hel Del Katolikker, Lutheranere og andre Partier, en hel Del Vane- kristne ligesom i den gamle Kris- tenhed; men at Masserne skulde vindes for levende Kristendom, nej, Jesu Ord taler for tydeligt om, at han skal næppe finde „Troen paa Jorden”, alle ti Jom- fruer sover, „endog de udvalgte skulde forføres, om det var mu- lig”, han skal komme, naar han ikke ventes.

Altsaa Rekonstruktionen kan kun ske ved og vil ske i For- hold til som Jesu sande Venner bliver Salt og vil salte. „Haver Salt i eder selv”.

Rigtig mange Kirker har faa- et travlt med at skulle være med ru. Methodisterne melder endog- saa, at de nu har omvendt saa mange Tusinder i den By og saa mange Tusinder i den By osv. Hvordan er det kommen i Stand? Ved at de enkelte eller dog en Masse af Methodisterne er bleven saadan et Salt, at de har vunden deres Omgivelser? Nej, men ved at de har faaet Vækkelsesmøder og Vækkelses- prædikanter, der i Lighed med Billy Sunday fabrikerer om- vendte i Tusindvis. Jeg er glad for Vækkelsesmøder (gid vi kunde vaagne op til at faa mange af dem), men jeg foragter, ja, burde vel heller bedrøves der- over, at det som Guds Aand alene kan gøre, skal være et Fabri- kat af Mennesker, hvorved (som det har vist sig) saa mange Tu- sinde Mennesker bliver ledet ind i Selvbedrag.

Der er flere andre Bevægel- ser oppe i Tiden; men jeg skal kun nævne den lutherske Kirke. Den har sikkert gjort et godt og stort Arbejde til at lindre Nøden iblandt Lutheranerne i Evropa. Lad os takke Gud for det! Men jeg har forgæves spej- det efter at se den slaa til Lyd for et alvorligt Vækkelsesarbej- de blandt sine mange døde, van- tro Medlemmer, baade i Ameri- ka og Evropa. Forgæves har jeg hidtil set efter iblandt de man- ge Pligter, der er nævnt som hvilende paa den luth. Kirke, den Pligt for dens levende Lem- mer særlig at raabe ud til de mange sovende: „Vaagn op, du som sover, og staa op fra de dø- de, at Kristus kan lyse for dig!” Hvad den lutherske Kirke særlig mangler er Liv i det store Flertal af sine Lemmer. Og saa mang- ler der fra de troendes Side en alvorlig Bøn om at maatte faa dea Helligaand i saadant Maal, at vi kunde ydmyge os for vor Frelser, bekende vor Synd, at vi har meget mere sovet end saltet. Og saa Bønnen til Herren om Tilgivelse for vor store Forsøm- melighed og Bøn om Naade til at blive „iført med Kraft fra det høje.”

Kort sagt: Intet kan hjælpe paa Fode eller holde Verden fra Forraadelse, uden det Mid- del, som Jesus har givet: Hans sande Disciple med Naademid- lerne. Vil de ikke bringe Midler- ne og salte, eller Verden ikke vil lade sig salte — saa hjælper intet andet. Alt andet er det bare Bedrag. Liv, Liv, Liv!

A. R.

En Troende i det 20de Aarhundrede. Indsendt af Pastor Knudsen, Kenmare.

Naar vi Mennesker af det 20. Aarhundrede læser de herlige Beretninger i Evangelierne og A- postolens Gerninger om, hvad en Tro, som kunde flytte Bjerge, udrettede, fyldes vi undertiden af en mismodig Tanke — hvor er denne Tro henne nu? Ja, sandt er det, at vi endnu kan høre eller læse om vidunderlige Svar paa en stærk Tros Bøn; men alligevel . . .

Af og til kan vi læse om et kraftigt Udslag af Tro og Bøn iblandt nyomvendte i hedenske Lande. En Sjæl, som der har fundet Lyset, kan sommetider

forunderligt helt give sig over i det for ham saa nye og store. Det er ofte, som om vi fra de gamle „kristne” Lande saadan hverken er varme eller kolde, og derfor er der altfor fattigt paa de store Oplevelser, der er betinget af en fuld Overgivelse.

Fra en amerikansk Ven, som i en Aarrække har været i Ki- na har jeg nylig erfarede følgende Beretning, for hvis Sandhed min Hjemmelsmand ganske staa in- de; thi Evangelist Li, som her berettes om, levede ikke ret langt fra ham. For øvrigt er Lis Lev- nedsløb blevet skildret af en i engelsk-amerikanske Missions- kredse velkendt Kvinde, Fru Howard Taylor. Endvidere har en amerikansk Missionær Hr. Lutley kritisk undersøgt alle Forhold vedrørende Li paa sel- ve Stedet.

Noget efter sin Omvendelse til Kristendommen hørte Li en kendt Missionær advare imod Havesyge, som kunde træbinde Mennesker næsten som Afgu- deri. Lige blevet løst fra de he- denske Guder besluttede Li, at han i hvert Fald ikke skulde falde i Havesygens Snare. Han gav sit lille Hus med Jordtillig- gende bort og vilde slet intet eje. Han begyndte snart et Evgange- listarbejde i Forbindelse med Oprettelsen af et Redningshjem for Opiumsrøgere. Driften af dette Hjem krævede betydelige Indtægter, som fremkom af sig selv ved, at Li i Løndom bad for den Sag — altsaa efter sam- me Princip som f. Eks. Geor- ge Müllers store Børnehjem ved Bristol.

En Gang gik det hele dog ganske i Baglaas for Li. Der manglede baade Penge og Folk, som vilde hjælpes, og Virksom- heden standsede. Li selv led bitter Nød. Hvor var den Gud, hos hvem han daglig bankede paa, dog henne?

Li trættedes ikke, han blev ved at bede og stole paa, at Gud, som saa vidunderligt hjalp Elias i Nødens Stund, heller ikke vil- de svigte ham. Ja, Bibelkritik- ken er ogsaa kommen til Ki- na. Li havde nok hørt, Elias vidun- derlige Bepising bortforklaret med, at det nok var Ørkenens brunne Sønner, Beduinerne, som havde levnet ham noget Mad. Men Li holdt sig nu til Bibelens Vidnesbyrd.

Han havde en Fætter, som var Præst ved Byens store Afguds- empel, og denne Mand, der næ- rede Agtelse for Lis menneske- kærlige Arbejde for Opiumsrø- gere, sendte af og til lidt Hirse til Grød til sin nødlidende Fæt- ter, Li sagde ham aabent Tak derfor, men han sagde ogsaa Tak til Gud, „thi det er ham, der faar dig til at hjælpe mig.”

„Det skal vi se”, sagde Præ- sten, og saa holdt han op med sin Hjælp.

I Løbet af nogle Dage var Li nær ved at omkomme af Sult, han havde ikke en Smule at put- te i Munden. Men han laa i ti- mevis i Bøn, at Gud maatte hjælpe baade ham og Rednings- hjemmet, at Gud jo kunde hjælpe, det havde han vist med Elias; hans Fætter maatte ogsaa lære, at der var en leven- de Gud.

Endnu da Li laa i denne Bøn, hørte han en underlig Støj uden- for af Fugleskrik og Vingeslag, og han gik ud for at se, hvad det var. Det var en Folk store Ravne, som netop fløj over hans Hytte og blev angrebet af nogle andre. I det Li gik ud, faldt et stort Stykke fedt Flæsk med lige for hans Fødder, og ved at se sig om fandt han et godt Styk- ke frisk Majsbrød, som en anden af Fuglene havde tabt i Kampen. Jublende taknemmelig samlede den forslutne Li Fødevarerne op og skyndte sig, under Taksigelse, at tænde en lille Ild under Ler- potten for at holde Maaltid.

Netop da Potten var ved at komme i Kog, traadte Fætteren ind (i sit vide Ærme bar han hemmelig en lille Pose med Hir- se til Li) for at høre, om Lis Gud havde hjulpet, efter at han

(Fætteren) havde holdt op! Jævnt og stillfærdigt og dybt be- væget fortalte Li sin vidunder- lige Oplevelse om Bøn — og Bøn- hørelse. Tildragelsen gjorde et saadant Indtryk paa Tempel- præsten, at han fra nu indmeld- te sig som „Spørger” hos den nærmeste Missionær, og det varede ikke længe, inden han blev døbt.

Den indbringende Stilling ved Afgudstemplet blev ombyttet med en slidsom og slet betalt Gerning som Lærer og Diakon i den kristne Menighed. Her virkede han, til han under Bokser- opstanden i 1900 led en smerte- fuld Martyrød.

Gamle Li derimod gjorde end- nu i mange Aar „Tjeneste”, og har først fornylig lukket sine Øjne.

Læs: Fil. 4, 19 og 2 Kor. 9, 8. Forstander A. Hansen, Døvstummeskolen i Nyborg.

Fortid og Nutid for den luth. Kirke i Denver, Colo.

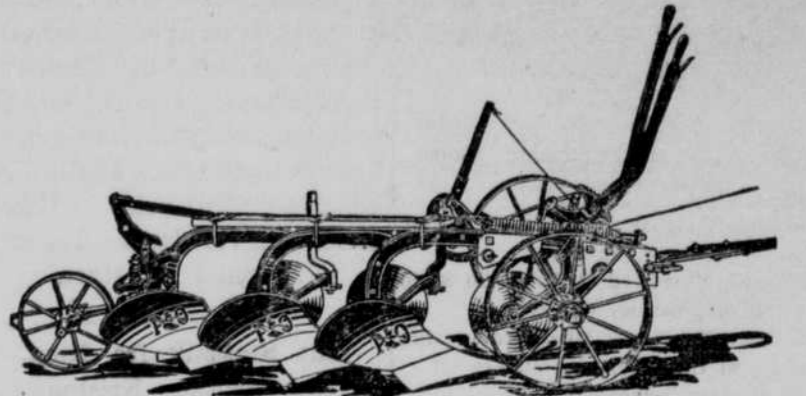
For 41 Aar siden, da underteg- nede kom til Denver, fandtes der ikke nogen luthersk Menig- hed her; nu er her 8, 2 engelske, 2 svenske, 2 tyske, 1 norsk, og 1 dansk.

Svenskerne var de første, som fik egen Kirke. Pastor Hilman af den norske Synode kom her fra Nebraska paa Missionsrejse den 13. Nov., 1881, og saa stif- tede den dansk-norske Imma- nuels Menighed. Undertegnede med flere som Medlemmer. Lidt senere kom Pastor Hansen, en omreisende norsk Præst, som ikke havde hjemme i noget norsk Samfund, men som senere under- støttedes af General-Synoden. Han fik bygget Kirke og samlet Menighed paa vor Bekostning, til Skade for vor Menighed, men efter en Tid faldt det bort af sig selv.

Den næste Menighed, som blev stiftet var Bethania i West, Den- ver, den hører til den forenede danske Kirke. En Tid derefter begyndte den forenede norske Kirke sin Virksomhed her, stiftede Menighed og byggede Kir- ke. Nu havde vi saa 2 Menighe- der, betjent af norske Præster fra norske Samfund. Vor Menig- hed, den norsk-danske, gik al- mindelig ogsaa under Navn af norsk, endskønt der næsten altid var flest danske i den. Det viste sig snart, at den blandede Menighed ikke kunde maale sig i Tilvækst med de andre, da alle Nykommere søgte mest til deres eget Folk, og Følgen blev, at paa Opfordring fra den forene- de Kirkes Menighed og paa Tå- skyndelse af Synoden blev det bestemt at slutte de 2 Menig- heder sammen ved at opløse vor, Synodens Menighed, og overgi- ve Kirkeejendommen til „Church Extension” af Synoden; vi skulde bruge deres Kirke, fordi den baade var bedre beliggende og pænere. Men Præsten skulde saa være fra Synoden. Dette skete i 1915, 2 Aar før de norske Sam- fund slutte sig sammen.

Nu blev det jo faktisk een norsk og een dansk Kirke, 2 i Stedet for den første, som havde virket her i 34 Aar, og saa er det vel nok Guds Villie, som saa- ledes er sket, at det, som hørte sammen er kommet sammen, i det nationale i alt Fald. Og vi bøjer os under hans Villie, for den er jo den bedste, om det end tager os lang Tid at se det fra den Side. Det gaar jo godt fremad med begge Menigheder, men der er ikke mere Danskere i den norske, naar undtages et Par Stykker, og det er saaledes blevet til Gavn for Bethania Me- nighed ogsaa, og jeg haaber for alle, som interesserer sig for Kir- ke. Vilhelm Birkedahl ligner Kir- ken ved et Skib; han siger blandt andet ud fra Evangeliet paa Hel- ligtrekongersdag: „Et Skib er Kirken.” Det er sagt, at dets Kompas er Daabens hellige Pagt, dets Søkort er Skriften, der kærlig har afsat alle Grunde, Klipper og blinde Skjær. Et Skib er Kirken, dets Flag er Korsfla- get, det aandelige Dannebrog,

God Ployning --- Brug P & O Plove. God Bearbejdelse af Jorden --- Brug International Redskaber.

Snart kommer Tiden igen til at pløje og gøre Jorden i Stand for Saaning. De kan trygt stole paa International Maskiner. Vore Plove og Redskaber til Bearbejdelse af Jor- den er holdbare og vil udføre tilfredsstil- lende Arbejde i mange Aar.

Hvert Detail i Bygningen af vore „P & O” lette Plove er udførte med Firmaets gamle Princip for Øje: Enkle men stærke Maskiner. „P & O” Plove har vundet og beholdt Popularitet blandt Amerikas Land- mænd nu i tre Slægtled. Vort Princip har altsaa staaet sin Prøve.

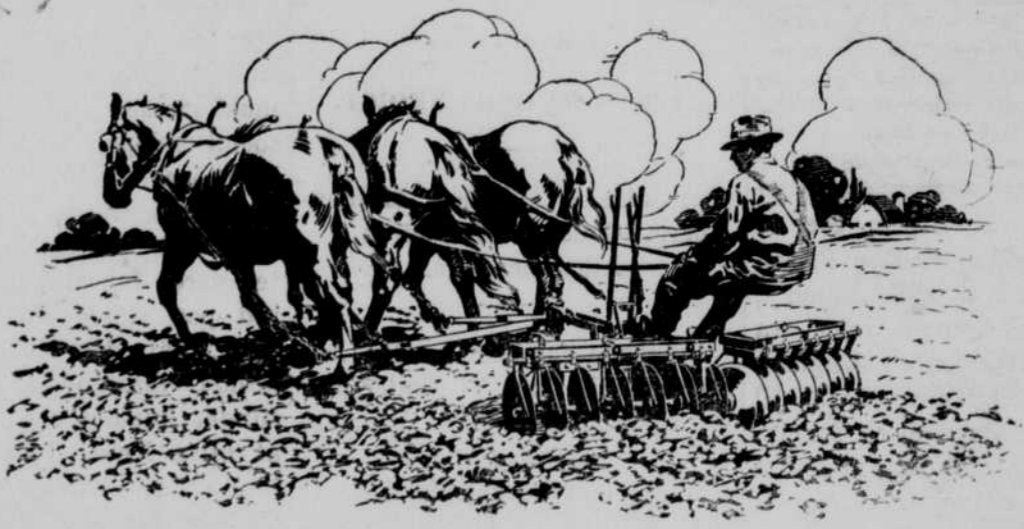
„P & O” fr ikeres i forskellige Stil og Størrelser, til Hest eller Motorkraft, og pas-

sende til alle Jordbund og Forhold i de for- skellige Dele af Landet. Vi har altsaa den rette Plov ogsaa til Deres Brug.

Brug dernæst International Bearbej- desredskaber for at faa Deres Jord i aller- bedste Tilstand.

Af disse har vi Disk Harrows, Spring and Peg Tooth and Combination Harrows, Culti- Packers, osv.

Maa vi sende Dem Cirkulære med nær- mere Oplysning om disse Redskaber. De vil lette Deres Arbejde med at tilberede Jor- den. Vi staa altid til Tjeneste. Besøg den lokale Forhandler. Der er en i Nærheden.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY
CHICAGO OF AMERICA USA

der stedse viste Kristi Kæmper Vej over Bølgerne. I dette Skib, siger han videre, er Jesus gaaet ind som den himmelsk Styrmand ligesaa hans Dicleie. Er vi og- saa med derpaa? Ja, hvis ikke, saa hvorfor ikke? Ja, kære, lad os alle komme med, om vi ikke allerede er det, saa vi kan styre ind i den himmelske Havn inden ret længe. Vi gamle er især dem, jeg mener. Kan vi finde bedre Skib? Kan vi finde bedre Styr- mand?
H. C. Hansen.

(Advertisement.)

Fremtidsudsigterne
som nu afdøde Hans Andersen, Grundlæggeren af Dansk luthersk Missionsforening ved Buffalo, Wyoming, og Kolonien i Clear Creek Valley, saa dem.

Hans Andersen er død, men hans Syn paa Fremtiden, hans Ledelse i alt, hvad der var ædelt og godt, hans alvorlige Bestræ- belse for at tjene sine Medmen- nesker og hans redelige kriste- lige Vandel i sit daglige Liv vil staa i levende Minde i Clear Creek Valley for lange Tider.

Lad os da i faa Ord skildre for dig det Syn, der fremstille- de sig for ham i 1917. Han saa for sig en knudret Bjergkæde, hvis Snedækkede Toppe havede sig over en tæt Fyrreskov, hvori der var indflettet naturskønne Partier, krystallklare Søer og ris- lende, sprudlende Vandstrømme. For ham repræsenterede disse Bjerge ikke blot scenisk Skøn- hed, men ogsaa et Skatkammer fyldt med Materiale for Opfø- relse af Tusinder af Hjem og en Rigdom af Mineralier, hvoraf de fleste er enten helt eller kun delvis udrunder.

Ved Foden af disse Bjerge saa han en stor, frugtbar og delvis opdyrket Dal, der var skønnere for ham end en Kunstners Drøm. Dalen var gennemskaaen af vidtstrakte Ovrerrislingssystemer, der tog Vand fra Clear Creek og andre Bjergstrømme, og „Wyoming Railway” fulgte Flo- den op gennem Dalen og førte op til den lille moderne By, Buf-

falo. Det var Clear Creek Val- ley i Staten Wyoming og Hans Andersen besluttede at bygge sit fremtidige Hjem der.

Det var i 1917 at Hans Ander- sen, en Mand, der var i Besid- delse af et godt Maal af Frem- syn og en god Del af Dygtig- hed og kristelig Retskaffenhed, med Ønske om at forbedre ba- de sin egen og sine Trosfællers Stilling (understøttet af en Kom- ite af Landbrugere, der havde opnaaet Velstand ved Dyrkning af irrigeret Land) valgte den- ne Dal som en god og ideel Plads for Dannelsen af en stor, solid og velstaaende Koloni.

Hans Andersen var den ene- ste af denne Komite, der søgte et nyt Fremtidshjem, saa Ander- sen og to andre sluttede sig sam- men for i Fællesskab at lægge Hjørnesteinen til denne nye Ko- loni, som han var fast overbe- vist om, havde en Fremtid for sig.

De to, der sammen med Hans Andersen begyndte Kolonien, var Wald. Dahl fra Toledo, Ohio og A. C. Andersen fra Des Moines, Iowa. Disse tre Banebrydere køb- te hver sit Stykke Land og or- ganiserede, hvad siden har væ- ret kendt under Navnet „Dansk luthersk Missionsforening ved Buffalo, Wyo.” Hans Andersen indtog Pladsen som Formand, i Styrelsen, Wald. Dahl som Sek- retær og A. C. Andersen som Kasserer. Først paa Aaret 1919 blev Hans Andersen dræbt ved et Ulykkestilfælde og Past. L. H. Kjær fra Boston, Mass., som havde modtaget Kald fra Mis- sionsforeningen til at betjene Ko- lonien, (daarlig Helbred i hans Familie fordrede en Klimaforan- dring) blev valgt til Formand i Hans Andersens Sted. Disse tre indtager hver ovennævnte Stilling for Tiden.

Det blev ikke Hans Andersen tilladt at leve længe nok til at se sin Forventning opfyldt, men han levede længe nok til at se en Begyndelse, der lovede godt for Fremtiden. I mindre end to Aar saa han den lille Koloni af tre formere sig til over eet Hun- drede redelige, energiske Med- lemmer, som baade Hans Ander- sen og hans Associerede var stol- te af.

Hans Andersen var agtet og æret af alle, som han kom i For- bindelse med i sin daglige Færd, og et passende Monument vil snart blive rejst til Minde om ham, som Grundlægger af, hvad med Tiden vil blive en af de største og bedste danske Kolo- nier i Nordveststaterne.

Wald. Dahl og A. C. Ander- sen er begge bosiddende hver paa sin Farm nær Buffalo, og de er vel ansatte baade i Kolonien og blandt Befolkningen. Som Bevis for, at de ikke har Grund til at fortryde det Skridt de tog, da de sammen med Hans Andersen slog sig ned her, kan tjene at A. C. Andersen nylig afsløt et Tilbud af \$6000 kon- tant, over hvad han betalte for sit Land, som han købte paa 10 Aars Afbetaling.

Da der uden Tvivl er mange af Læserne, der lægger Rejsepla- ner for kommende Sommer, en- ten det saa er blot for Ad- spredelse eller for at se sig om efter nye Lejligheder, hvorfor da ikke lægge Planen saaledes i denne Rejse, saa man kan se for sig selv, om de, der har slaaet sig ned her efter afdøde Hans Andersens Raad, er paa tynd Is, eller om de bygger paa solid Grund. Du vil ikke for- tryde en saadan Beslutning. Du vil finde, at Naturen har været god og rundhaandet mod disse Egne. Du vil ogsaa finde, at Kolonien bestaar af hærdede, energiske og beslutsomme Men- nesker, der ikke ventner, at deres Livsvej skal være en eneste Vandring paa Roser uden nogen Anstrengelse fra deres Side. Aabent og redeligt vil de byde dig velkommen, om du kommer denne Vej.

Dersom nogen ønsker videre Oplysning, før de bestemmer sig til at komme, anbefaler vi dem at skrive til mulige bekendte blandt dem, der bor her, til Pas- tor L. H. Kjær eller til et af de andre Medlemmer af Missions- foreningen eller direkte til os.

The Northern Wyoming Land Co., Buffalo, Wyo. Land Department of the Wyoming Railway Co.